

skulde ske fra vor Side, fra Tingets Side, maaste specielt fra min Side, maatte være at stille Vædringsforslag til Finansloven angaaende disse Forhold; men til Slutning blev den ærede Minister enig med sig selv om, at han naturligvis havde Lov til at stille Forslag som enhver anden. Det er dette sidste, man maa være opmærksom paa, naar det i det hele taget kan siges, at jeg har rettet nogen Vædring, hvad man vel paa en vis Maade kan sige, det er dette, at Ministeren ikke har stillet Forslag her i Tinget om bedre Forhold. For os andre er det jo temmelig umuligt at stille et saadant Forslag. Jeg ved ikke, hvorledes den højtærede Minister vilde optage det, hvis man vilde stille et Vædringsforslag til en af disse Poster, som omfatte 3dje Pensjonsklasse, det er navnlig den Klasse, jeg har omtalt, og hvor man af Finanslovsforslaget kun faar at vide, at der er foreslaaet 306,800 Kr. til en enkelt Del af den, medens man af Anmærkningerne heller ikke bliver klogere, idet man der finder akkurat det samme Tal: Banearbejdere, Banevogtere, Ledvogtere osv. 306,800 Kr. Hvis der skulde stilles et Forslag til denne Sag, kunde der kun være Tale om et Forslag om at forhøje denne Sum. Men jeg har selvfølgelig ikke — og det er jo i det hele temmelig umuligt for noget Medlem af dette Ting at have det — et saadant Rendskab til administrative Enkeltheder, der er nødvendigt for, at man kan stille et saadant Forslag, og derfor maa det naturligvis fra min Side blive en Henstilling til den ærede Minister om at overveje disse Forhold, efterse dem og forbedre dem, og en Henstilling til det kommende Finansudvalg om at stille sig velvillig, hvis en Forbedring af disse Forhold skulde kræve en yderligere Bevilling, som selvfølgelig maatte fremkomme paa den højtærede Ministers Initiativ. Det er dette, jeg vilde anmode den højtærede Minister om at tage under Overvejelse, om han ikke kunde fremkomme med Forslag, som kunde gøre Forholdene noget bedre for den omtalte Klasse af Statens Arbejdere. Mig forekommer det, at det er urigtigt, at Staten gaar i Spidsen med daarlige Lønninger. Mig forekommer det, at Staten burde gaa i Spidsen med gode Lønninger og gode Arbejdsforhold, saaledes at den kunde staa som et Mønster for de private Arbejds-

givere. Saaledes forekommer det mig, at Forholdet burde være, men Forholdet er ikke saaledes. Nu er Forholdet dette, hvad enhver let vil kunne se, at Staten gaar i Spidsen med daarlige Lønninger, og dette er urigtigt. — Det andet Forhold, jeg omtalte, var dette, at Ministeren gennem sine Embedsmænd krævede Bested af sine Arbejdere om, hvorvidt de vare Medlemmer af nogen Fagforening eller ej, forinden de kunde faa Ansættelse som Arbejdere ved Statsbanerne. Den højtærede Minister udtalte, at han ikke kan se, at der er noget grundlovstridigt deri. Na nej, det er jo akkurat med denne Sag som med alle andre, at det kommer an paa, med hvilke Dine man ser. Den, der lider derunder, den, der har Skoen paa, føler jo i Reglen Trykket; den, der ikke har den paa, kan jo ikke altid skonne over, hvor ondt det gør. Og Forholdet er jo dette, at naar dette Spørgsmaal staar i Ansøgningerne, saa staar det der vel ikke for ingenting, saa staar det der vel, fordi det siger omtrent noget saadant til de Arbejdere, der søge, at de ikke maa være Medlemmer af nogen Fagforening og, saafremt de ere Medlemmer af nogen Fagforening, da ikke tør gøre sig Haab om at faa Arbejde der. Det siger dette Spørgsmaal temmelig klart og tydeligt, og hvorvidt der er noget grundlovstridigt i saaledes at lægge et Pres paa Folks fri Vilje til at slutte sig til, hvilke Foreninger de vil — ja, dersom man ser det fra et Arbejdsstandpunkt, saa kommer man let dertil, at det i hvert Tilfælde ikke staar i den skønneste Samklang med Grundlovens § 87. Sagen var den, sagde den højtærede Minister, at de paagældende Embedsmænds Erfaringer gaa ud paa, at de komne lettere igennem, naar de have Arbejdere, der staa ganske frit, fremfor naar de have Arbejdere, der slutte sig til de faglige Foreninger. Den højtærede Minister udtalte dermed noget lignende som for 3 Aar siden, og jeg vil derved komme til at give ham omtrent det samme Svar, som jeg gav for 3 Aar siden. Det er jo den gamle Fabel, at Arbejderne staa under visse bestemte Mænds Herredømme, jærlig Begrebet Fagforeningerne, og at Arbejderne, naar Fagforeningerne byde, da skulle nedlægge Arbejdet, hvorved Arbejdsstridigheder fremkaldes. Jeg tillod mig den Gang for 3 Aar siden at meddele den